

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Høstgildet

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 1364. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1815_262-txt-shoot-idm318/facsimile.pdf (tilgået 03. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Smukke Kal sig dine Enge
 Hvidbælsd med Blomster smaa,
 Og ved Hellig Korsets Kirke
 Blomstre Kal i Krands saa mildt:
 Rosene fra Helgaards.

Kvinder! I som ogs med Smuds
 Kruset Hvend Jordbællin,
 Sger stik nu under Kerte
 Et i stenst til Sonnen skin:
 Virker sint med Guld og Silke
 Knoppe smaa paa Rosenstilk:
 Under hvide Dannevaag!

Løgger, Dannevaad, i Lave
 Eder gamle Krone faa!
 Dannebærens Jodbergave
 Vil den Lyde ei forsmaae!
 I sin Wanddom vil han smelle
 For de gamle siges Helte
 Etærsengen sin draf.

Vinder, senger, Dannevaad!
 Hørens Høer sig i Krands!
 Danmarks Villed vel vi finder
 Under Star i siglig Glænde,
 Og kan vi der Billed finde,
 Skal og Krandsen om dets Tinde
 Elunge sig i Danmarks Vind.

Skal til Normesken og Færve
 Vi nu nye med Danmarks Krands,
 Skal de feldt Etene arve
 Danmarks Kærlighed og Glænde?
 Er dog ei en Dannevaad
 Hærka, frem i Vand at finde,
 Som kan bære Danmarks Krands??

Kommer! under Danmarks Keats
 Lidder frem en Solvet-Drud.

Hisset var i Jubeltone
 Og velsguet, Dronning-prud!
 O, tillad, at Dannevaad
 Krandsen om Din Krone vind:
 Under Skjaldens Harpeslag!

Kærlig, sin og frem i Glæde
 Et Du som vor Moder blaa,
 Varsl den bedste Dannevaad
 Guld i Hjertend dunkle Draag,
 For ei Dig vi Krandsen raffe,
 Vi den maare med Gul, neblagge
 Paa den kolde Normesken.

Held, o Held! som jeg kan Fæ
 Ørve i Dagning, Glimt af Glæde,
 Et forsmaaer den Konge-Brue
 Gamle Danmarks Rosen-Krands,
 Et den gllmeer, ei den pralet,
 Men den duster og husealer
 Krig, ledt i Aftenland.

Kun med lakke Distaage
 Skjalden ser det fævre Egn,
 Værdene, de er saa flege,
 Daarer dog for Hænde-Lyn.
 Skjalden kunnas Varner-Lange
 Eogtervil i Lunden sänge
 For de fromme Kvinder faa.

Kvinder! nyner I kan Sangen
 Efter Skjaldens Harpeslag!
 Hviister det kan vunde i Rangen
 Hvad der klam paa Hvids-Dag!
 Det er feldt i Winterengen,
 Under Sove dog grønnes Hagen,
 Skoder Blavst i Sommer-Ejns.

Efterglæde af Hørens Kerte
 Glimter over Væglund,

